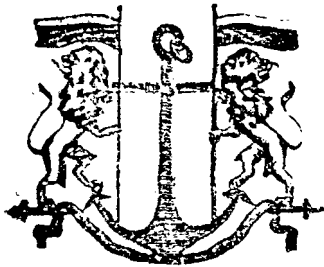

ВАРНЕНСКИИ ОБЩИНСКИИ ВЪСТНИКЪ

ИЗЛАЗА ТРИ КЪТИ ВЪ МЪСЕЦА,
Обикновено на 10, 20 и 30 числа.

Цѣна на вѣстника за година е
4 лева.

Отдѣленъ брой 10 ст.

Писма, статии пари и всичко що е за
вѣстника се праща до Градско-Общинското
Управление въ Варна

За обявления се плаща за дума:
На първа страница 3 стот
„ втора страница 2 „
„ трета и четвърта страници . . . 1 „

Изводъ отъ рѣшенията на Варненский Общин. Съвѣтъ.

23 Септемврий 1900 год.

192. Нуждното за помѣщение на градската амбулатория въ IV у-къ здание, да се наеме за двѣ години, а не за една, както е постановено съ рѣшението подъ № 166 отъ 7 Августъ 1900 год., което въ тая му частъ отмиънява.

193. Да се купи по доброволно съгласие отъ мѣстний желѣзаръ Михалъ Чихалъ направената му прѣвъ 1899 год. за входа мѣжду Общ. Управление и Телеграфо Пощенската Станция желѣзна врата. За преговаряние относително цѣната ѝ назначава комиссия състояща отъ п. Кмета. А. А. Стаса Д. Припрѣновъ, Съвѣтника Мурадъ Саркизлиянъ и Градский инженеръ.

194. Прошението на Стоявъ А. Бешковъ, да му се даде срокъ за изплащаніе длѣжимата му на общината за мѣсто сума, да се остави безъ послѣствие. Тая сума да се събере незабавно отъ г. Бешкова по съдебенъ редъ, ако доброволно не я внесе.

195. Кредита, прѣдвиждавъ въ общинский бюджетъ ежегодно за поддържаніе градскитѣ подхвърлени дѣтца, да се отпусна, по установенний до сега редъ, както прѣвъ наст., така и прѣвъ послѣдующитѣ, г. на женското благотворително Дружество „Саморазвитіе“, до когато прѣстане да има грижата за отгледванието на тия дѣтца.

196. Да се отерочи изплащаніето длѣжимата на общината отъ мѣстното Дружество „Ръчителностъ“ сума 4843.55 л. заедно съ лихвитѣ, съдебнитѣ и други разности: половината до 1-й Августъ 1901 год., а другата половина на 1-й Августъ 1902 год., безъ да се въспира заведеното противъ Дружеството за сжщата сума дѣло, до вземаніето надлѣжний изпълнителенъ листъ, който да се приведе въ изпълнение само въ случай че на тия срокове Дружеството не изплати суммата.

197. Упълномощава Кмета или прѣдовѣреннитѣ отъ него лица да защищаватъ интереситѣ на общината прѣдъ всички съдебни инстанции въ княжеството по възбуденний противъ общината отъ г. Ат. Ив. Каракашевъ изъ София, бивши прѣкупувачъ на градскитѣ бери октроа, бачъ и др., искъ на сума 45644 л. и 12 ст. и по насрѣщний искъ, който общината слѣдва да възбуди противъ сжщій Каракашева на сума 48710 лева и 82 ст.

198. За отдаванието на прѣдприемачъ извършваніето направата на едно отдѣление при у-щето „Князь Борисъ“, единъ гимнастически салонъ въ дво-

ра на училището „Св. Методий“, една учителска стая при сжщото училище, единъ нуждникъ въ двора на училището „Антимъ I“, загражданіето съ дѣсченъ пармаклѣкъ двора на сжщото училище и за поправка зданіето, въ което се помѣщава Телеграфо-пощенската Станция, да се произведе още единъ пътъ търгъ.

199. Неудобрява произвѣденний на 22 Септемврий н. г. търгъ за отдаванието на прѣдприемачъ обгражданіето празното мѣсто на западъ отъ приморската градина, присѣдмняюще се къмъ тая послѣдняята. Да се произвѣде за тая цѣль, въ най непродължително врѣме, новъ търгъ.

25 Септемврий 1900 год.

200. I. Гроздобера на Варненскисѣ лозя да почне отъ 2-й Октомврий н. г. и II Натоварва г. Кмета да издаде нужната, за привѣжданіето въ изпълнение на това му рѣшение, заповѣдь.

201. Да се отпустнатъ на общинский градинарь Антонъ Новакъ срѣщу заплатата му за мѣсець Януарий, съгласно сключенний му съ общината за тая длѣжностъ контрактъ, още 50 лева, която сума да се вземе отъ икономитѣ по § 1 на текущий бюджетъ.

202. За остатъка отъ длѣжимата на Коста С. Димитровъ сума 10,000 лева, за отчужденитѣ му отъ общината за разширение централната общинска градина, дюкяни, да се плати лихва по 8% годишно, отъ деня на предаванието тия дюкяни, до изплащаніето на казанната сума. За приеманіето владеніето на тия дюкяни да се направи потребното отъ постоянното присѣтствие, като се състави надлѣжний актъ и издаде г. Димитрову слѣдующата платежна заповѣдь за означената сума.

По сжщій начинъ да се постѣпи и съ всички имоти, отчуждающи се за сжщата цѣль, ако разбира се, стопанитѣ имъ изевятъ за това съгласие.

203. Удобрава произвѣденний на 5 того търгъ за продаванието на събранитѣ въ житната борса срѣщу установеното град. право 84 хектолитра червенка (зимвица) и разрѣшава тая храна да се прѣдаде на Варненецъ Василъ Мелиди по прѣдложената отъ него най висока цѣна 9 л. 40 ст. за единъ хектолитръ или за всичката — за 789 лева и 60 ст.

204. Удобрава оцѣнката, дадена отъ назначената комиссия, съгласно рѣшението № 153 отъ н. г., на отчуждаемото се, за запазване градскитѣ води, лозе на Милка А. Иванова въ М. „Кемеръ дере“ състояще отъ 1748 □ метра и разрѣшава да ѝ се исплати стойността му, по 200 лева декара, или за цѣлата 349 лева и 60 ст. които да се взематъ отъ § 10 на текущий бюджетъ.

205. Заявлението (протеста) на Д-ръ Василь Карамихалевъ, съ което съобщава, че за недопусканieto на довърителитѣ му Анастасъ и Божанъ Стоянови и Авдрей Димитровъ изъ гр. Шюменъ да встрожатъ мѣстото си въ I у-къ, ще дпри отъ общината обезщетение по 5000 лева годишно отъ 1896 год до свършването на процеса, който ще завѣде, да се остави безъ послѣдствие.

206. Прощението на Днякова при Съборната църква П. Машкевичъ, за да му се отпустне отъ общ. каса една сума за испращанне жена му въ Букурещъ за лѣчение, да се остави безъ послѣдствие.

207. Прощението на Настоятелството на мѣстното читалище „П. Р. Славейковъ“, за да му се отпустне общинското мѣсто на агъла на улица „Бдинска“, за построяването му помѣщение за същото читалище, да се остави за сега висяще.

ЛЕПРАТА.

Заразителна ли е? Прѣдизвителни мѣрки

(Прод. отъ брой 27.)

Не малкъ интересъ прѣдставляватъ и съобщенията на Японския професоръ Baeltz (1885) отъ Токио. Въ Япония, гдѣто лепрата е крайно распространена и то въ селата повече, нежели въ многолюднитѣ градове, въ домоветѣ за прѣнощуване на бѣднитѣ и въ турмитѣ, гдѣто хората спятъ голи подъ една покривка, притиснати единъ до другъ и често покрити съ лепрозни язви, никога не е билъ константиранъ случай на заразяване съ лепр. (Karosi).

Що такъвъ начинъ едни отъ изслѣдователитѣ признаватъ, че лепрата е безусловно заразителна чрезъ досѣганне, други пъкъ намиратъ, че за да бжде прѣнесена заразата се трѣбватъ нѣкакви си особни благоприятни условия. Така напр. проф Капозин говори: „макаръ и да е установено твърдо, че въ извѣстни мѣстности и при сношение съ болнитѣ може да се заразимъ съ лепра, дори и ако би се успѣло само единъ пътъ да се прѣсади експериментално тази болестъ, което до сега още не е направено, понеже до сега не сж успѣли да получатъ чисти развѣдки на лепрозната бацила, нъ на въпросъ, заразителна ли е лепрата, лѣкаритѣ трѣбва да посочватъ на фактитѣ и клиническитѣ наблюдения, които свидѣтелствуватъ, че при обикновенитѣ условия на чловѣческото общежитие, лепрата, или съвсѣмъ не е прилѣпчива, или пъкъ твърдѣ рѣдко бива заразителна, тъй че отъ практическа гледна точка — лепрата е незаразителна болестъ.“*)

Трети учени (Zambaco Pascha, v. Düring, Petri ni de Golatz и други), като се основаватъ на своитѣ изслѣдания и наблюдения, приематъ, че лепрата, като охтиката, се прѣдава по наслѣдство, отъ родителитѣ на дѣцата. И отъ тази гледна точка тѣ прѣдлагатъ, като прѣдпазвателна мѣрка, да се забрани на лепрознитѣ да встъпватъ въ бракъ.

Що се отнася до мѣрките за запазване противъ распространението на лепрозната зараза, то въ цѣла Европа прѣзъ послѣднитѣ десетилѣтия се практикува изолацията на болнитѣ т. е. лепрознитѣ се отлѣчватъ и лѣкуватъ въ нарочно построени и прѣдзначени за тази цѣлъ болници, нарѣчени лепрозерии.

Какъ сж се борили съ лепрата прѣзъ срѣднитѣ вѣкове, това се вижда между другото и отъ тъй нарѣче-

ната „Лимбургска хроника“, която се отнася къмъ началото на XV столѣтие. Лепрознитѣ сж били отлѣчвани отъ обществото, при живѣ още били обявявани за умрѣли и насилствено ги затваряли въ колиби, построени въ далечни затѣтени мѣста; лепрознитѣ били длѣжни да носятъ особна дрѣха и когато се приближавали къмъ здравитѣ, обаждали ги съ особни възгласи. Прѣзъ врѣме на различнитѣ епидемии лепрознитѣ сж ставали жертва на разеренитѣ тълпи, които ги обвинявали, че отровили кладенцитѣ. Въ Индия, още въ 1815 год сж закоп вали лепрознитѣ живи въ земята

Споредъ думитѣ на Д-ра Beck-Reudebesch'a правителството въ Капската земя въ 1884 г. е постановило (Leprosy Repressionsstet), щото всичкитѣ лепрозни да бждатъ насилствено отлѣчени отъ семействата имъ, за която цѣлъ дори била наредена особенъ родъ систематична ловитба на лепрознитѣ.

Отъ отчета за лепрата на о-въ Хавай, отъ 26 Авг. 1882 год., се вижда, че не само лепрознитѣ, но дори и подозренитѣ, като таква, съ насилствени полицейски мѣрки сж биле отлѣчвани отъ семействата имъ, въпрѣки отчаяното съпротивление на роднитѣ имъ и дори често прѣдавани на смъртъ като сж ги изхвърляли на ненаселени пустинни острови.

Разбира се, че при тъй крайно сурови мѣрки, народътъ се е старалъ всячески да укрое нещастнитѣ болни и по такъвъ начинъ драконовскитѣ закони сж давали тъкмо обратни сѣтнини.

Така напр. D-r Fitsch, бившъ оберъ-инспекторъ въ лепрозната колония на о-въ Хавай, казва, че въпрѣки мѣрките за отлѣчване на лепрознитѣ, прилагани прѣзъ 1866 год., распространението на лепрата ни най-малко не било намалено. Сжщо и отчетътъ на английската лѣкарска колегия отъ 1872 г. признава насилственната изолация за безполезна жестокость. Въ свое врѣме и медицинското общество въ Християния се исказа противъ насилственната изолация.

Armauer Hansen на берлинския конгресъ (1897 г.) се исказа за вимане строги отлѣчителни мѣрки противъ лепрознитѣ. „Здравитѣ сж мнозинство и нито единъ за разенъ боленъ нѣма право да накачи своитѣ съграждани. Понеже до сега не е намѣрено срѣдството за лѣкуване на тази болестъ, то по-чловѣчно е да се прѣклонимъ прѣдъ нея, нежели да бждемъ мекосърдечни!“ Благодарение на изолационнитѣ мѣрки, прилагани, обаче, легко и на чловѣчни начала, прѣзъ послѣднитѣ 20 год числото на лепрознитѣ въ Норвегия отъ 2100, се е намалило съ повече отъ 1000 и възъ основа на таблицитѣ за смъртноста, Hansen исчислява, че въ 1920 год. въ Норвегия нѣма вече да има нито единъ лепрозенъ. По такъвъ начинъ, съ прилаганieto на строги изолационни мѣрки искореняването на лепрата се явява само въпросъ на врѣмето.

Проф. J. Neumann сж присъединява къмъ Hansen'a. Въ своята брошурка: Prophylaxis der Lepra той цитира слѣдующето мнѣние на Даниелсена:

„Лепрозернитѣ трѣбва да бждатъ построени тъй, че въ едното крило да се помѣстятъ мжетѣ, а въ другото — женитѣ; по срѣдата да се помѣщава управленieto на болницата. Послѣднитѣ трѣбва да се намира въ една степь, наоколо да има достатъчно количество земя, годна за обработване, та болнитѣ да се занимаватъ съ земледѣлие. Въ всѣка стая не трѣбва да има повече отъ четворица болни. Къмъ туй трѣбва да има и отдѣлни работливи стаи и трапезарии. Денемъ, когато болнитѣ ще работятъ, болничнитѣ стаи ще се провѣтриватъ. Болнитѣ вършатъ своитѣ занятия по единъ за винаги опрѣдленъ редъ. У насъ (въ Берлинъ) женитѣ плетжатъ чорапи и други работи и отчасти приготвяватъ облѣкло за соб-

*) Pathologie und Therapie der Hautkrankheiten von prof. M. Karosi 1893, pag. 832.

ственнитѣ си нужди, мжжетѣ плетжтъ мрѣжи, шпнятъ обуца, или работятъ въ градината. До като болнитѣне сж още силно поразени отъ лепрата, то тѣ можтъ да отиватъ въ града, въ църква и въ други учреждения. Често пхти болнитѣ отиватъ на общи расходки и никога ний не видѣхме нито случай на заразяване. Ако лепрозерията е поставена добрѣ и се управлява чловѣчно, то болнитѣ ще прѣдпочетжтъ да живѣятъ въ нея, неже ли да влачатъ своя жалкъкъ животъ по своитѣ домове. Прѣди нѣколко години биде постановено, щото всѣки лепрозень, който не може да се уедини достатъчно въ къщата си, да бжде насилственно чрѣзъ полицията, заведенъ въ лепрозерията. Сѣтнината бѣ, че тѣ скоро избѣгвахж. Въ всѣкой случай азъ мисля, че най доброто средство за прѣкратяване на лепрага е изоляцията на болнитѣ още при първитѣ признаци на болестята въ нарочно устроени за това болници. Такъвъ законъ, като не особно хуманенъ, трудно може да бжде прокаранъ, нъ на него трѣбва да се гледа, като на една необходимостъ противъ заплашителната опасностъ:

Като се интересувахъ отъ въпроса до каква стѣпень лепрата е заразителна и какви прѣдпазители мѣрки трѣбва да се земжтъ противъ нея, азъ въ Октомврий м. 1898 г. запитахъ нѣкои отъ европейскитѣ специалисти и съ тѣхнитѣ отговори смѣтамъ за неизлишно да запозная читателитѣ.

(Слѣдеа)

МИНИСТЕРСТВО
НА
ТЪРГОВИЯТА И ЗЕМЛЕДѢЛНЕТО

Отдѣление Земледѣлческо

№ 16996

До Г-да Окръжнитѣ Управители

15 Септемвр. 1900 год.

С о ф и я.

Бързо

Окръжно

Извѣстно Вие е, Господине Управителю, че въ повечето мѣста на Княжеството пшеницата (жито, червенка, загария, колосъ, зимница и пр.) пострадазначително отъ дѣжда (басара, мана, тъмн, роса, мъгла и пр.), вслѣдствие на което зърното излезз мекко и слабо развито. Не ще съмнение: че такава зърно, ако се употрѣби за семе въ прѣдстоящитѣ посѣви, то ще пострада и реколтата на идущата година. Слабото семе гдѣ пониква, гдѣ не; житото, поникнало отъ слабо семе, лесно измръзва, до гдѣто е още младо и незакоренено, та нивата остава редка: тѣкова нѣщо се случи съ сѣйдбитѣ прѣзъ есенята на 1897 г., та затова житата прѣзъ 1898 год излѣзха редки. Ето защо повѣреното ми министерство намира за нужно да прѣпорѣча на земледѣлцитѣ слѣдующитѣ упжтваня за снабдяването имъ съ доброкачественни семена и Ви прѣдлага, Г-не Управителю, да дадете на тия упжтваня най-широка гласностъ между населението въ повѣреното Ви окръжи, като заповѣдате щото Кметоветѣ да ги залѣпятъ на най виднитѣ мѣста въ селата, а пкъ общинскитѣ писари, учителитѣ и священникитѣ да ги прочетжтъ и добрѣ разтълкуватъ на земледѣлцитѣ било въ църква, било като ги свикатъ за това нарочно.

I. Пшеницата (житото червенката, загарията, бѣлиятъ, зимницата, колоса и пр.), ако е завардена добрѣ, губи твърдѣ малко отъ кълнителната си сила, та земледѣлцитѣ трѣбва да се възползуватъ отъ това нѣщо и ако видятъ, че тѣзгодишното имъ жито е по-слабо и по-долно отъ миналогодишно житото да употрѣбятъ за семе

миналогодишно жито. Въ такъвъ случай, когато се сѣе миналогодишно жито, трѣбва да се употрѣби на стотехъ десетъ до двадесетъ повече за семе, отъ колкото се употрѣбва обикновенно, когато се сѣе тѣзгодишно жито. Така, напр. ако за декарь се употрѣбва обикновенно 20 кила жито за семе, когато се сѣе миналогодишно жито, за семе трѣбва да се посѣе 22 — 24 кила на декарь.

II. Тия земледѣлци, на които житото тая година е долно, пкъ и миналогодишното имъ е долно, или пкъ съвсемъ нѣматъ такава, нека да погрѣсятъ по-добро жито било тѣзгодишно, било миналогодишно, и си купятъ или размѣнятъ, като не жалятъ, че ще даджтъ за крина крина и четвъртъ или крина и половина, защото това, което сега ще изгубятъ, ще имъ бжде десеторно насрадено при жетвата идущата год.

III. Тия земледѣлци, на които тѣзгодишното жито е долно и нѣматъ възможностъ да се снабдятъ съ добро миналогодишно или тѣзгодишно, било чрезъ купуване, било чрезъ размѣняване, трѣбва, прѣди да употрѣбятъ такава долно жито за семе, да го прѣкаратъ прѣзъ триора. Тая не толкова скъпа и лесно употрѣбима машина, тая година особно трѣбеа да бжде употрѣбена отъ всѣки земледѣлецъ, който не желае, поради тѣзгодишното долно жито, да пострада и идущата година. По-бдритѣ и по-возможи земледѣлци можтъ да си доставятъ такива машини сами и паритѣ, които даджтъ, ще имъ се изплатятъ десеторно. По-дребнитѣ и по-бѣдни земледѣлци могатъ здружено да си купятъ такива. На послѣднитѣ най-добрѣ и най-справедливо ще бжде да се притежжтъ на помощъ общинскитѣ управления. Всѣка земледѣлческа община може да купи, споредъ голѣмината си, една или нѣколко такива сортировки и срѣщу извѣстенъ уемъ (както на воденицитѣ) да ги дава на земледѣлцитѣ да си почистватъ семето. По такъвъ начинъ общинитѣ, вънъ отъ това, че ще си извадятъ паритѣ за машинитѣ, но и ще принесжтъ голѣма полза на населението, за добрината и интереситѣ на които тѣ сж избрани и поставени да се грижатъ.

IV. Нѣмали възможностъ да употрѣби ни едно отъ горѣпосоченитѣ срѣдства за снабдяване съ доброкачественно семе, земледѣлеца ще бжде принуденъ да употрѣби за такава тѣзгодишно жито. Въ такъвъ случай земледѣлеца трѣбва отъ една страна да приготви по-добрѣ нивата си, за да създаде условия за по-скоро засилване и всореняване на житото, отъ друга—да употрѣби по-много семе и произведе посѣва по-на глесто, за да има какво да вагне и какво да остане.

Тия сж, Господине Управителю, упжтванята, които Министерството счита за нужно да даде на земледѣлцитѣ, за да се снабдятъ съ доброкачественно семе жито. Министерството съзнава, че съ тия упжтваня то не е исчерпало всички подробности на прѣпорѣченитѣ отъ него мѣрки, па може би нѣкои възможни и полезни мѣрки за случая и да е изпустнало изъ видъ, обаче, то остава на просвѣтената Ви инициатива да разслѣдвате всѣстранно положението и да изпълнитѣ горнитѣ и съ други, каквито намѣрите полѣзни за цѣльта. За направеното по прѣдмѣта на настоящето, моля Ви, Господине Управителю, да увѣдомявате Министерството.

(Подп.) Министръ: И. ТИТОВЪ и Началника на отдѣлението: ИВ. С.

До Директоритѣ на Земл. училища, Директоритѣ за колонизацията за жребци и Инспекторитѣ по Лозарството и Земледѣлнето за сѣядене и изпълнение.

ВАРНЕНСКИЙ СЪДЕБЕНЪ ПРИСТАВЪ

ОБЯВЛЕНИЕ

№ 6394

За удовлетворение иска на Варненското Градско Общин. Управление по издадения изпълнителенъ листъ № 491 отъ 4 Януарий 1897 год. ва III Варн. Мир. Сждъ, противъ Бекиръ Яхъовъ, отъ гр. Варна за 900 лева обявявамъ, че отъ послѣдното двукратно публикуване настоящето въ общинския вѣстникъ въ продължение на 31 дни съ правонадаване въ 24 часа 50% ще продавамъ публично: Еднѣ къща, ваходяща се въ гр. Варна, № 965 IV участъкъ, при съсъди. Агопъ X Гарабетовъ и отъ двѣ страни Анастасия Трифонова, родена Стоянова и улица, състояща се отъ двѣ стаи ниски и салонче — входъ, направени отъ долма и покрита съ мѣстни керамиди съ у двора два дама, направени отъ чамови дѣски и покрити съ мѣстни керамиди за държане добитъкъ, съ дворъ 70 кв. метра и всички постройки поставени върху 240 кв. метра.

Първоначална оцѣнка 1000 лева.

Желающитѣ да купятъ имота могатъ да прѣглеждатъ книжата по продажбата и да надаватъ всѣки присѣственъ день и часъ въ канцеларията ми.

гр. Варна, 30 Яний 1900 год.

Съдебенъ Приставъ: Хр. ИВАНОВЪ

РАЗНИ

Свиня-Великанъ. Единъ сръбски гражданинъ, на име Лазаръ Ц. Кръстичъ, отъ гр. Зайчаръ е билъ честитъ да отгледа и да угои едно мъжко свинче, което въ третата си годишна възраст слѣдъ 15 мѣсечно хранение, е достигнало неимоверната цифра—440 кило тѣжина. Голѣмината и забѣлжителната тѣжина на тая свиня е станала въ цѣлия градъ дневенъ въпрссъ, та се е исповървяло и мало и голѣмо да я гледа и да ѝ се чуди. Самъ г. Лазаръ расправя, че тая свиня е била дълга отъ врата до опашката 1 м. и 80 см. а висока 1 м. Той я хранилъ само съ царевича, а въ послѣднитѣ четѣри мѣсеца на гоенето тя вече не могла да стои на четиритѣ си крака, во въсправена на прѣднитѣ, а клѣкнѣла на заднитѣ си крака — тя е приемала храната изъ рѣка. Кога да я заколи — той билъ принуденъ да повика най-опитнитѣ касаци въ града. Очистена тя излѣзла 330 кило славина и 110 кило месо. Тая свиня е била отъ английската порода Бергширъ. (Изъ Сп. Бесѣда, бр. 34).

Най-голѣмата бѣчва въ свѣта. Нѣкой си Адолфъ Фрюинсголцъ, изъ Америка, направилъ и испратилъ на Парижката всесѣтска изложба една колосална бѣчва съвмѣстимостъ 4,355 хектолитра (35,406 ведра) По размѣра си тя надминава всички съществуващи до сега бѣчви въ свѣта. Дърветата, отъ които е била тя направена, биле дълги 14 метра отъ дънера до първия клонъ Такива дървета Адолфъ намѣрилъ само въ Техаскитѣ дѣвственни гори. Бѣчвата е стегната съ 28 стоманени обрачи отъ цѣли прѣчета; тя е поставена на особѣнъ огроменъ станъ отъ Американски чамъ. Това чудовище тежи 158,000 килограма, отъ които на самата бѣчва се падатъ 78,000 килограма, а останалитѣ на станътъ; оброчитѣ тежатъ 12,000 килограма. Дължината на бѣчвата е 9.35 метра, диаметра ѝ — 8.9 метра. Дибелината на дѣскитѣ е 22 сантиметра въ края, а въ средата 15 с. м. Дѣ-

ната ѝ сж дебели 20 с. м Дѣскитѣ ѝ сж рѣзани, сушени и подгжнати съ особенни, нарочно за това приготвени, машини. Дѣното, дѣскитѣ и оброчитѣ биле исчислени и направни съ такава точностъ, щото когато окончателно ги свършили, прилепнали едно на друго безъ всѣко прѣработване. Стойността на тази американска бѣчва, включително материала и работата, възлиза на 25,000 лева. Когато била окончателно свършена, стопанътъ ѝ далъ единъ банкетъ вътре въ самата бѣчва, на който присѣтствували 100 души поканени отъ него; тия гости насѣдали съвършено свободно въ дѣсченото чудовище на оригиналниятъ янки.

Гигански орѣхъ. Едно отъ чудесата на Южна африканската флора се явява двестъ така нарѣченый „чудесенъ орѣхъ“, — плодъ на една огромна палма, 15 растега висока. Листата на този палма сж 3—4 растега дълги и 1½—2 растега широки. Тѣ сж мисго дебелы и горната имъ тѣмвочервена обвивка, която се спуща до земята, прилича на груба, огромна торба. Мъжскитѣ цвѣтове на тази палма сж дълги 1½ аршинъ и траятъ на дървото цѣли 10 години; толкова сжщо години се протака и озрѣваннето на плода. Орѣха бива троенъ и четворенъ; той има околоврѣсъ 1½ аршинъ и тежи отъ 25 до 28 килограма. Тази палма расте изъ твърдѣ скрити мѣста и рѣдко се срѣща. До скоро даже и африканцитѣ не сж я знаяли и смѣтали огромниятъ ѝ плодъ, исхвърленъ отъ морскитѣ вълни на брега, за небесно послание. За жалостъ този видъ палми полека-лека вече исчезватъ отъ лицето на земята.

ДИМИТРЪ ВОЙНИКОВЪ

Нѣма да приема поздравление на именнитѣ си день 26 т. м.

ПРОДАВА СЕ, празното мѣсто на жгжла на улицитѣ „Миладиноевка“ и „Караджа“ срѣщу кащата на Подполковникъ Аврамовъ (по рано на Ц. Цаневъ)

За споразумѣние при П. В. Петрановъ, Секретаръ въ Общинското Управление.

Оригиналниятъ крѣпостенъ актъ подъ № 246 отъ 11 Юний 1898 г., по покупка, издаденъ отъ Варненския Нотариятъ, сжмъ изгубилъ, и че отъ когото и да се намѣри да се счита за бѣла книга.

Архимиди Стефановъ.

Крѣпостния актъ подъ № 502 отъ 20 Ноември 1898 год. сжмъ изгубилъ.

У когото се намѣри да се счита за бѣла книга.

Варна, 12 Октомври 1900 год.

Семтовъ Д. Афталлонъ